перекладацької діяльності. Тому фахівець, який здійснює переклад такого роду текстів, повинен не тільки добре володіти іноземною мовою, а й розбиратися в даній тематиці, добре знати пов'язану з нею іншомовну і українську термінологію, вміти грамотно викладати свої думки на мові перекладу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Барабанова О., Колган О. Деякі аспекти деривації термінів гірництва. Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології». 2010. № 675. С. 3 – 6.
2. Винокур Г.О. О некоторых явлениях словообразования в русской технической терминологии. Сборник статей по языковедению. М.: Моск. ин-т ист., филос. и лит-ры, 1939. Т.5. С. 3 – 54.
3. Лингвистический энциклопедический словарь / за ред. В.Н. Ярцевой. – М.: Научное изд-во "Большая Российская энциклопедия", 2002. 708 с.
4. Панько Т.І., Кочан І.М., Мацюк Г.П. Українське термінознавство : підручник. Львів: Світ, 1994. – 216 с.

Мяновська О. Д.
Науковий керівник: кандидат філологічних наук,
доцент Нідзельська Ю. М.

ДО ПИТАННЯ ПРО МЕТАФОРУ В АНГЛОМОВНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ

Перш за все, варто зазначити, що сьогодні значну увагу вивченню метафори в сучасному англомовному політичному дискурсі приділяють лінгвісти, зокрема здійснюють детальний аналіз сучасних англомовних публіцистичних текстів.

Мета цієї** статті* полягає у розгляді загальних особливостей ментально-мовної структури, політичної метафори. ***Завдання статті визначити поняття дискурс, "політичний дискурс", його основні особливості, виокремити розуміння метафори Аристотелем, висвітити основні особливості метафор у мовознавстві.

Вивченню метафори присвячено праці Н. Арутюнової, Дж. Лакоффа, М. Джонсона, В. Блека, М. Осборна, В. Телії та ін. Об'єктом нашого дослідження є метафора, яку часто розуміють як використання слів у переносному значенні, яке базується на основі аналогії, схожості, порівнянні. Згадане щойно явище відоме ще з античності, не втратило своєї актуальності сьогодні.

Актуальність роботи зумовлена тим, що все більше поширеним явищем в засобах масової інформації стає політична метафора. Відтак, метафора в політичному дискурсі служить для відображення реального світу, для створення яскравих образів, які мають потужний маніпулятивний потенціал. Ця структура мислення та мови допомагає зрозуміти незрозуміле, розширювати або звужувати поняття при необхідності. Крім того, актуальність дослідження полягає в тому, що сучасна політична метафора активно реагує на актуальні події в країнах і світі.

Отже, варто, перш за все, розглянути те, яким чином термін «дискурс» розуміється в сучасних лінгвістичних дослідженнях, він є близьким за змістом до терміну «текст», проте дискурс підкреслює динамічний, тобто той, що розгортається в часі, характер мовного спілкування. З іншого боку, текст розглядається переважно як статичний об'єкт, тобто як результат мовної діяльності. Однак варто пам'ятати, що іноді дискурс може включати у себе одночасно два компоненти: динамічний процес мовної діяльності та її результат (тобто текст). У сучасній науці дискурс розуміється як складне явище, що складається з учасників комунікації, ситуації спілкування і також самого тексту. Іншими словами, ми можемо припустити, що дискурс є абстрактним інваріантним описом структурно-семантичних ознак, що знаходять свою реалізацію в конкретних текстах.

Добре відомим вважаємо факт, що у сучасній лінгвістиці диференціюють два аспекти, *створення,* або породження дискурсу (обдумування, планування, говоріння, оформлення) і *розуміння* дискурсу (слухання, сприйняття письмового тексту або інтерпретація). Відомим є розуміння дискурсу як мовлення, яке занурене у життя.

Важливою складовою дискурсу є категорія учасників спілкування, тому що саме вони є творцями тексту. У мовознавстві виділяють особистісний і інституційний різновиди дискурсу. Учасники особистісного дискурсу виявляють якості своєї мовної особистості за допомогою художнього дискурсу. Політичний дискурс, як відомо, науковці включають саме до різновидів інституційного дискурсу.

Таким чином, варто підкреслити, що *політичний дискурс* є набором, сукупністю, системою «всіх мовних актів, які використовуються в політичних дискусіях, а також правил публічної політики перевірених досвідом». Мета політичного дискурсу полягає у завоюванні та утриманні політичної влади. На наш погляд, завдяки такому розумінню політичного спілкування перед нами виникає широкий підхід до вивчення його складного змісту [3, с. 373].

Часто зазначають, що метафора є надзвичайно важливою у мовознавстві, виникла завдяки вченням Аристотеля. Ми погоджуємося з тим, що без метафори складно було б уявити мову. Метафори виражають концепти, зміст яких утілено у буденній свідомості носіїв мовлення. На думку Арутюнової Н. Д. метафора слугує тим знаряддям думки, за допомогою якого стає можливим досягнути найвіддаленіших ділянок концептуального поля людини [2, с.5], варто погодитися з таким поглядом.

Відомим основним видом метафори є уособлення або ж персоніфікація, сутність якої полягає в тому, що ознаки живої істоти переносяться на щось неживе, на неістоту, відтак, вона здатна діяти як істота. Більше того, метафори застосовують у різних сферах життєдіяльності, вирізняють військовії, спортивні, медичні, наукові, рекламні та інші її різновиди.

Важливо зазначити, що метафору, а саме концептуальну, досліджували Дж. Лакофф, М. Джонсон. Вони вважали важливим у процесах метафоризації перенесення ознак з одного домена до іншого, підкреслювали, що навіть буденне мислення та поведінка є метафоричними за своєю суттю. У політичній комунікації метафора використовується на межі індивідуального і загального. Можливо, це пов'язано з тим, що тут переплітаються, з одного боку, політологічна, юридична, економічна лексика і термінологія, а з іншого – експресивна та оцінна лексика текстів, розрахованих на широку аудиторію.

Важливим є підкреслити існування робіт М. Осборна для аналізу метафоричних структур, зокрема вони присвячені присвячені архетипічним метафорам. Вони слугували важливою відправною точкою відліку для дослідницької традиції вивчення метафор в риторичному напрямку політичної лінгвістики [4, с.115]

Для більш ефективного впливу на реципієнта і досягнення максимального результату все частіше до складу метафори в сучасних засобах масової інформації включається особлива лексика, яка не є характерною для публіцистики, а саме: жаргонізми, сленгізми, просторіччя, які ніби роблять прозорим і зрозумілим складний для розуміння незацікавленої аудиторією текст. Завдяки метафорі, публіцистичний текст стає виразним. Ми погоджуємося, що складним питанням для лінгвістики є класифікація і адекватний переклад політичної метафори.

Варто підкреслити, що за аналогією з дослідженням політичної метафори, різними підходами до її визначення, класифікації, існують напрямки, що досліджують політичну метафору, що систематизують та формують уявлення про неї. Перший напрямок вивчає більш традиційні погляди на метафору, спираючись ще на праці Арістотеля. Вчені мають нам увазі розуміння метафори як прикраси думки, що допомагає здійснити вплив на аудиторію. Таким чином, теорія метафори Аристотеля базується на стійкій семантиці слова. Він розглядає метафору поза її оточенням, як окремо взяте слово поза мікроконтекстом і макроконтекстом.

Існує думка, що від визначення метафори Арістотеля походить традиція субститутивного підходу до аналізу метафори або теорії метафори як заміщення, який ґрунтується на тому, що будь-який метафоричне вираз використовується замість еквівалентного буквального вираження. Субститутивна теорія слугувала підставою для поширеної порівняльної теорії до аналізу метафори, основи якої містяться в «Риториці» Арістотеля. Порівняльна точка зору на метафору є теорією, за якою в основі метафори лежить демонстрація подібності або аналогії. Для цього вченого типовим є широке розуміння метафори як еліптичного або стисненого порівняння, для нього є очевидним, що вдало ужиті метафори будуть в той же час і порівняннями, а порівняння, навпаки, будуть метафорами [1, с. 173]. Виділяючи функції метафори, Арістотель насамперед підкреслює, що метафора є простим орнаментальним засобом, значимість якого полягає у тому, щоб зробити мову більш вигадливою, привабливою, виразною, він акцентував увагу на тому, що метафори властиві для поетичної мови.

Другий напрямок вивчення політичної метафори базується на когнітивному підході, завдяки якому метафора являє собою досить ефективну форму мислення, є ефективною для розуміння нових реалій, для прагнення подивитися по-новому на раніше відомий, вивчений об'єкт, змінити, звичну картину світу. Провідну роль в становленні цього напряму відіграли американські лінгвісти, які займаються дослідженням когнітивних функцій метафори, Дж. Лакофф і М. Джонсон. Риторичний або семантико-стилістичний і когнітивний напрямки є ключовими для політичної метафорології.

Політична метафора є популярним і продуктивним засобом виразності в межах сучасного політичного мовлення, який слугує не тільки інструментом опису і оцінки об'єктивної дійсності, засобом її пізнання, але також інструментом для створення нової авторської дійсності. Метафори є полісемантичними, є ефективними інструментами впливу на особу на групи людей.

У *перспективі дослідження* вивчення особливостей перекладі політичних метафор з англійської на українську мову, їх основних семантичних властивостей.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Арістотель. Зібрання творів в 4-х томах. Том 4. Москва, Думка, 1983. 793с.
2. Арутюнова Н.Д. Метафора і дискурс, Теорія метафори. Москва, 1990.32с .
3. Арутюнова Н.Д. Мова і світ людини: Мовна метафора (синтаксис і лексика). Москва, 1999. 896 с.
4. Осборн М. Архетипна метафора в риториці. Політична лінгвістика. 1997. 126 с.

Назола В. В.

Науковий керівник: кандидат філологічних наук,

доцент Полховська М. В.

ТВОРЧІСТЬ ШЕКСПІРА ЯК ВІДОБРАЖЕННЯ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЛЕКСИКИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У РАННЬОНОВОАНГЛІЙСЬКИЙ ПЕРІОД

Мова В. Шекспіра відноситься до новоанглийського періоду, охоплює другу половину XV століття і першу половину XVIII століття. Він характеризувався становленням і подальшим розвитком норм англійської мови. У цей період на всій території Англії була поширена загальнонародна мова, що складався з декількох діалектів. Зрозуміло, діалекти суттєво різнилися між собою, проте їх граматична будова і словниковий склад були настільки схожі, що їх носії вважали себе представниками однієї і тієї ж мови.

Вільям Шекспір (1564 - 1616) є одним з найбільших драматургів не тільки його часу, але і всіх часів. Він ввів величезну кількість слів, що збереглися в англійській мові. Оскільки він писав для лондонської публіки, він не використовував різні діалекти і не використовував слова вузької спрямованості, його слова були зрозумілі широкій публіці. Однак у наш час читати Шекспіра в